

- 10 «Seven Nation Army (The Glitch Mob Remix)» | The White Stripes
«Sleep Walk» | Santo & Johnny
«S.O.S. (Anything but Love)» | Apocalyptica (feat. Cristina Scabbia)
«Something I Can Never Have» | Nine Inch Nails
«Then He Kissed Me» | The Crystals
«Voices» | Motionless in White

Розділ 1

ВІНТЕР

*Мої балетки ковзають паркетною підлогою, поки я повільно крокую довгим коридором. Сяйво свічок на поста-
ментах вихоплює темні стіни, і я метушливо перебираю
пальцями, вдивляючись ліворуч та праворуч у кожні за-
чинені двері, які минаю.*

*Мені не подобається цей будинок. Мені ніколи тут
не подобалося.*

*Принаймні вечірки відбуваються лише двічі на рік —
після літніх виступів у червні та одразу по щорічній
прем'єрі «Лускунчика» у грудні. Мадам Делова любить
балет, і, як меценатка моєї школи, вона вважає «пода-
рунком масам — спуститися їй зі своєї вежі, щоб час від
часу розважити простолюд і впустити нас у свій дім».*

Принаймні колись я підслухала, як мама так казала.

*Будинок такий великий, що навряд чи я коли-небудь
побачу його цілком, наповнений речами, про які всі тіль-
ки й балакають та перешіптуються, і це змушує мене
неревувати. Коли обертаюся, мені щоразу здається, що
я щось розіб'ю.*

*Тут надто темно. Сьогодні ще гірше, бо будинок
освітлений лише свічками. Гадаю, так мадам намага-
ється зробити все схожим на сон, такий, як вона сама:
сюрреалістичний, надміру досконалий і порцеляновий.
Несправжній.*

Інстинктивно роблю крок назад.

— Я... Я загубилася, — я судомно ковтаю, дивлячись у його темні очі. — Ви знаєте, де моя мама? Я не можу її знайти.

Саме в цей момент інша постать різко відчиняє двері, так, що ручка стукає об стіну, і, промайнувши повз батька, вибігає з кімнати. Чорне волосся спадає йому на очі, голова опущена, а краватка розв'язана, він пробігає, не дивлячись на мене, і спускається сходами.

Його кроки стихають, і я повертаюся до містера Торренса.

Він усміхається, опускається і присідає навпочіпки на рівні мого зросту. Я відступаю ще трохи.

— Ти ж донька Марго, — каже він. — Вінтер, правильно?

Я киваю, ставлячи ногу за ногу і готуючись зробити ще один крок.

Але він простягає руку і кладе її мені під підборіддя.

— У тебе мамині очі.

Це не так. Ніхто ніколи такого не каже. Я підводжу підборіддя, щоб воно не торкалося його руки.

— Скільки тобі років? — запитує він.

Він знов бере мене за підборіддя, нахиляє мою голову ліворуч і праворуч, поки його очі вивчають мене. Потім вони відриваються від мого обличчя й опускаються на моє біле трико та балетну пачку, повз колготки й до моїх ніг. Вони злітають догори, зустрівшись зі мною поглядом, але усмішка зникла. Щось інше ховається за його очима, поки він дивиться на мене, і я не знаю, чи це через його мовчанку, його габарити, чи через те, що я більше не чую гамору вечірки, але я задкую ще на кілька сантиметрів.

— Мені вісім, — мимрю я, опустивши очі.

Мені не потрібна його допомога, щоб знайти маму. Я просто хочу піти. Він був таким злим зі своїм сином. Мої батьки не бездоганні, але на мене ніколи так не кричали.

— Колись ти будеш дуже вродливою, — додає він майже пошепки. — Як твоя мама.

Кілька секунд намагаюся, і зрештою мені вдається проковтнути клубок у горлі.

— Коли я вперше побачив свою дружину, — провадить він, — вона була в костюмі, дуже подібному до твого.

Мені не складно уявити, який вигляд має мадам у костюмах. Її фотографії та портрети висять по всьому будинку і студії.

Містер Торренс на якусь мить завмирає, його постать і погляд нависають наді мною, від чого мені стає ніяково.

Нарешті, він забирає руку і втягує повітря, неначе отямившись.

— Біжи пограйся, — говорить він.

Я розвертаюсь і біжу туди, звідки прийшла, але озираясь через плече ще раз, щоб переконатися, що він далеко і не прямує за мною.

Але коли дивлюся, то бачу, як він іде коридором, відчиняє двері, і на мить зупиняється, немов узрівши когось.

Я майже повернулася, щоб іти далі, але він відходить від дверей, розвертається, щоб зачинити їх, і я бачу її.

Мою маму.

Я примружую очі, кліпаю, щоб переконатися, що це вона. Біла сукня, довге волосся того ж відтінку, що й у мене, грайлива усмішка на вустах...

Двері зачиняються, обірвавши її образ, що прямує до нього, і я стою в темному коридорі, звук замка, що клацає, луною розходиться докола мене.

Мені краще піти. Не знаю, що відбувається, але думаю, мені не слід її турбувати. Крутнувшись, я біжу

донизу сходами, крізь передпокій і знову до задньої частини будинку та вечірки.

Двері відчиняються, з'являється офіціант із тацею, і я прослизую назовні, через кам'яне патіо крізь море дорослих. Мене оточують розмови, люди сміються, п'ють і йдуть, а флейтистка в невагомій блакитній сукні сидить у кутку зі струнним квінтетом, що грає праворуч від мене. Вони наповнюють терасу «Порами року» Вівальді, музикою, яку я дуже добре знаю завдяки танцям.

Офіціанти начищають столове срібло, дзвенять келихи, і я дивлюся на похмуре небо, бачу, як хмари закривають сонце і кидають тінь на вечірку. Ідеальний час для свічок.

Помітивши групу в білому, бачу своїх друзів, усі одягнені однаково, оскільки ми щойно виступали, і ховаються за живоплотом. Вони туляться одне до одного, хихикають, а моя сестра, на три роки старша за мене, стоїть посеред них. Я вагаюся лише на мить, перш ніж піти до них.

Обігнувши живопліт і опинившись на траві, я раптом зупиняюся і відчуваю порив вітру, що обдає мене, віючи серед дерев. Руки проймають дрижаки, і я озираюся на будинок та вікна другого поверху, звідки щойно прийшла. Мама може шукати мене.

Але на вечірці нудно, а мої друзі пішли в той бік.

За будинком і вечіркою відкривається величезна галявина, вистелена та всяяна клумбами праворуч і ліворуч від мене, а також деревами та пагорбами вдалині. Вона простягається вшир і вдалечінь і наче постала з казки.

Я озираюся і бачу свою сестру в тісному колі наших однокласників. Що вони роблять? Вона дивиться на мене, хитро всміхається, а потім щось швидко говорить до них, перш ніж вони усі втікають у садовий лабіринт, зникаючи за високими живоплотами.

— Заждіть! — кричу я. — Арі, почекай мене!

Я спускаюся невеличким схилом до лабіринту, ненадовго зупинившись біля входу, і кидаю погляд на живоплоти обабіч. Стежка видніється ще на кілька метрів, перш ніж доведеться повернути, а я не бачила, куди вони пішли. Що як я заблукаю?

Я хитаю головою. Ні. Цього не станеться. Якби це було небезпечно, вони б закрили лабіринт. Чи не так? Сюди щойно зайшла жменька дітей. Нічого страшного.

Я рушаю з місця, зриваючись на біг, поки вітер гоїдає кипариси, сіре небо і купчасті хмари змушують волосся на руках стати сторч. Я повертаю праворуч і огинаю дерева, прямую стежкою і гублюся, оскільки вхід до лабіринту віддаляється від мене, що глибше я заходжу.

Запах землі наповнює легені, і хоч ґрунт устелений травою, багнюка вкриває мої балетки, і я знічено іду далі. Тепер вони будуть зіпсовані. Я знаю це.

Але мадам наполягла, щоб ми залишилися в костюмах навіть після виступу.

Сміх і крики долинають здалеку, і я підіймаю голову, прискорюючи ходу, щоб слідувати за звуком. Вони досі тут.

Через хвилину, однак, звуки стихають, і я спиняюся, напружуючись, щоб почути, де моя сестра і друзі.

— Арі? — гукаю я.

Але я геть одна.

Я боязко ступаю стежкою, виходжу на відкриту зелену ділянку з величним фонтаном посередині. Це місце приблизно вдвічі більше за мою спальню, оточене високими кипарисами, з трьома іншими стежками, що розходяться врізнобіч. Це центр лабіринту?

Фонтан величезний, із сірою кам'яною чашею внизу і такою ж меншою зверху. Вода б'є струменями,

наповнюючи верхню чашу, і стрімким водоспадом стікає в нижню. Це утворює чарівний звук. Наче ревіння бурхливих порогів. Такий заспокійливий.

Але не подивившись, куди йду, я нашттовхуюсь на когось і заточуюсь. Жіночі руки здіймаються догори й сахаються від мене, наче я брудна і вона не хоче мене торкатися.

Я дивлюся, як здивовані очі мадам лагіднішають від її усмішки, тіло граційне і плавне, наче це театр, а вона — на сцені, як завжди.

— Привіт, люба, — її голос просочений солодкавістю. — Тобі весело?

Я відступаю і киваю, опустивши очі.

— Ти не бачила мого сина? — запитує вона. — Він любить вечірки, і я не хочу, щоб він усе пропустив.

Він любить вечірки? Я розгублено хмурю брови. Його батько, здається, не згоден.

Я вже збираюся сказати «ні», але тут щось праворуч від мене привертає увагу, і я озираюся, втупивши очі в темну постать.

Темну постать всередині фонтана.

Вона сидить за водою в нижній чаші, майже цілком прихована.

Деймон. Їхній син, на якого щойно гримали нагорі.

На мить я роблю паузу, брехня виривається назовні, перш ніж я встигаю її зупинити.

— Ні, — хитаю головою. — Ні, я не бачила його, мадам. Вибачте.

Не знаю, чому я не сказала їй, що він тут, але після того, як його батько на нього накричав, гадаю, він хоче, щоб його залишили наодинці.

Я уникаю погляду мадам, неначе вона може здогадатися, що я обманюю, і натомість дивлюся прямо перед

собою. Її чорна сукня спадає до середини литок, мерехтить маленькими камінчиками та перлінками, поки ліф облягає струнке тіло, а поділ розвівається під час ходьби. Її довге чорне волосся струмує по спині, таке ж пряме і блискуче, як прохолодна вода.

Я ніколи не чула, щоб мама говорила про неї щось хороше, але люди побоюються її, та, безумовно, водночас милі з нею у вічі. Вона видається не набагато старшою за мою няню, але у неї є дитина, доросліша за мене.

Не сказавши ні слова, вона оминає мене і повертається до входу в лабіринт, а я на мить завмираю, роздумуючи, чи не варто мені наслідувати її приклад і просто піти геть.

Але не роблю цього.

Я знаю, що він, напевно, не хоче нікого бачити, але мені якось ніяково, що він один.

Повільно наближаюсь до фонтана.

Вдивляючись у струмені води, що ллються донизу, я намагаюся розгледіти його, поки він нишком ховається. Руки, затягнуті в чорний піджак, лежать на колінах, а темне волосся спадає на очі та обрамлює порцелянові вилиці.

Чому він у фонтані?

— Деймоне? — несміливо кажу я. — З тобою усе гаразд?

Він нічого не відповідає, і крізь струмені води я бачу, що він не поворухнувся. Немов не чує мене.

Прочистивши горло, я говорю твердішим голосом:

— Чому ти сидиш там? — а тоді додаю: — Можна мені теж залізти?

Я не хотіла цього казати, але мене охоплює трепет. Це здається прикольним, і щось усередині мене просто прагне, щоб йому стало краще.